

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'
ΤΕΥΧΟΣ ΜΖ'
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1905

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΥΥΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 83.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

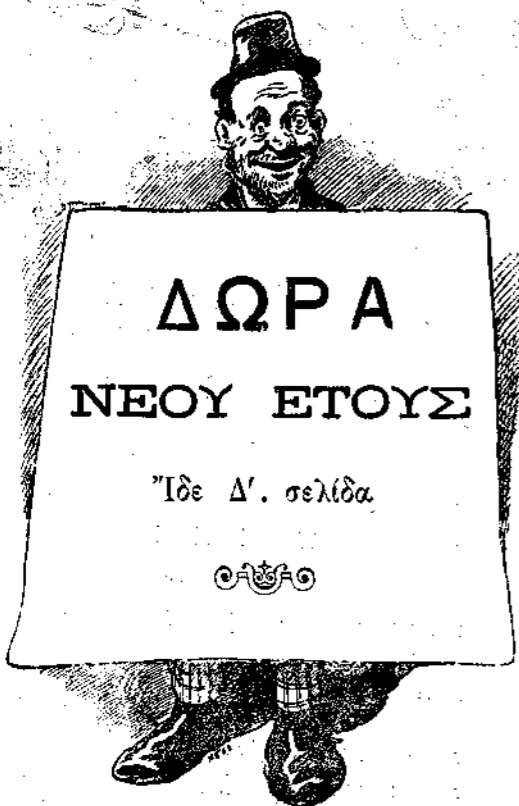
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΝΑΝΙΑΣ. *Διήγημα* ἐπὶ Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ. (Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ) Ὑπὸ
ΑΛΚΥΟΝΟΣ
ΑΛΗΘΕΙΑΙ. (Σοπερχάουερ, Γκωτιέ).
ΔΩΡΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ. *Διήγημα*. Ὑπὸ Δ. ΑΒΟΥΡΗ
ΔΙΑΒΑΤΗΣ. *Ποίημα*. Ὑπὸ ΜΙΧ. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ.
POSTUMA. (Stecchetti) *μετάφρασις* Γ. ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ. Ὑπὸ Θ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΔΥΝΗ ΔΡΑ. (Lénaus), Ὑπὸ Γ. ΖΕΡΜΠΙΝΗ
Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ. (Τέλος). Ὑπὸ Χ. ΣΥΡΡΑΚΟΥ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. (Ἐταιρία τῶν γραμμάτων
καὶ τῶν τεχνῶν. — Ἐκθεσις Μποκατσιάμπη. —
Ἡ ἀγιογραφία). Ὑπὸ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟΠΕΙΟΝ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ. (Ἀυτογραφία Α. ΔΑΙΟΥ)
ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑΣ. (Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβίκου).
Ἡ ΠΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. (Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβίκου).
Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ μετὰ τῶν Ἀγγέλων.
Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ, ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ὑπὸ
Bongueriau
ΤΟ ΝΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. (Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβίκου).
Ἡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ. Ὑπὸ Θ. ΡΑΛΛΗ
Ο ΨΑΡΑΣ. Ὑπὸ Ν. ΒΑΚΟΥ
ΦΑΟΥΣΤ. (Βασ θεάτρον. Ο κ. Φύρστ).
ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ βασιλέων εἰς τὸ Μοῦκδεν.
ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ. — ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

να επιδείξη ὁ νέος αὐτὸς ποιητὴς συλλογὴν, ὡσαν
 τὲς «Κηφῆθρες»: Παράδοξος ὁ τίτλος, παραδοξότερα
 ὅμως ἢ ἐντύπαιος ποιητῶν ἐμφανιζομένου τόσον
 ἀπροσπίτως μὲ ἐν ἰάλατον ἄδρῶν. Μίαν τοιαύτην
 συλλογὴν θὰ ἐπιλοδοῦσε καὶ ποιητὴς ἀριθμῶν εἰς τὸ
 παθητικὸν τοῦ πλειοτέρας ἐκδόσεως. Οἱ ἐπ' ἀριθ. 6
 τοῦ α'. μέρους στίχοι — ἡ «Νεράϊδα» — καὶ ἡ «Ἀλή-
 θεια» εἶνε ποιήματα σχεδὸν τέλεια.

Ἀκολουθεῖ ὁ ποιητὴς τὸν Μαρτζώκη καὶ εἶνε ὁ
 ἰκανώτερος μαθητὴς του Ἀπορον μῖνον μᾶς φαί-
 νεται πῶς λέξεις τινες δολοφονοῦσαι τὴν αἰσθητικὴν,
 ἤμισια ποιητικὰ τοῦ διέφυγον, ἐνῶ φαίνεται δι-
 ἔλειπε μὲ προσοχὴν τοὺς στίχους του. Εἶνε αἱ λέ-
 ξεις: ἀκόρδα - καῖλα - μάτσο - κλωσσάει - τοῦ αἱμά-
 του (!) - ἀτσλο. Ἐν τούτοις τὸ ἐν τρίτον τῶν ποιη-
 μάτων εἶνε πολὺ καλόν καὶ εἶνε τοῦτο ὑπεραρκετὸν
 δι' ἓνα νεαρὸν ποιητὴν.

Ἀνέκδοτα ἔργα. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκδίδεται
 προσεχῶς τόμος ἐκ 400 σελίδων περιέχων μελέτας
 ιστορικὰς περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ τῆς Ἑλλ.
 ἐπανάστασεως, ἠθρογραφίας, ὁμιλίας πατριωτικὰς καὶ
 θερηκεντικὰς τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ἀνδρ. Ἐ-
 ου Σαρη.

Ἀναμνήσεις. — Ἐκδίδεται προσεχῶς ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κορ. ἡλίας Παρ-
 βελιώτου τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς «Βοσκορίδος»
 αἱ Ἀναμνήσεις. Ἔτος ἔβδομον 1905

Μακεδονικὰ τραγούδια. — Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἑλλη-
 νισμοῦ» ἐξεδόθησαν εἰς δεκαμισθία ἀντίτυπα τὰ
 «Μακεδονικὰ τραγούδια» τοῦ κ. Γ. Στρατιγγῆ.

Τραγούδια τῆς Ἀνατολῆς. — Ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει κ. Κ. Μισσηλίδου ἀγγέλλεται ἡ ἐκ-
 δοσις τόμου περιλαμβάνοντος ποιήματα, διηγήματα
 καὶ ἠθρογραφίας εἰς μέγα οἶχημα μετ' εἰκόνων, ἐκ
 σελίδων 200. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐν
 Κων. πόλει γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος «Προόδου».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡμερολόγιον ἐγκυκλοπαιδικὸν τοῦ ἔτους 1905 ὑπὸ I.
 Βρετοῦ. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκδότης I. Κολλάρος.
 Συγκείμενον ἐκ 384 σελίδων πυκνῶν, ἀποτελεῖ ἀλη-
 θῆ κυψέλην ποιικιλιάτων καὶ ἰαν χρησίμων πλη-
 ροφοριῶν καὶ γνώσεων. Εἶνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας
 συντεταγμένον, ἀπαραίτητον διὰ πᾶν γραφεῖον. Συνι-
 στῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἡμερολογίου
 τούτου εἰς τοὺς ἀναγνώστας μᾶς

Ἡμερολόγιον Ἑρμῆ του. — Κατὰ μετάφρασιν Α. Κουρ-
 τίδου. Εἶνε τὸ 60ὸν τομίδιον τῆς βιβλιοθήκης τοῦ
 «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ἀφελίμων βιβλίων», δι' οὗ
 συμπληροῦται πενταετία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς βι-
 βλιοθήκης. Περιέχει τὰς ἐντυπώσεις ἐνὸς παραλύτου,
 εὐχριστοῦτος παρηγορίαν εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως.

Ἐκκλησιάσουσαι. — Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δη-
 μητρακοπούλου ἡ μετάφρασις τῶν τῆς Ἀρι-
 στοφανείου κωμῶδας, ἧτις ἐκαίχθη εἰς τὴν Νέαν
 Σκηνήν.

Le dernier leçon de Leonard de Vinci
 ci ὑπὸ Péladan.

L'Art Tchèque au XIX siècle ὑπὸ H. Han-
 lich. (Ζωγραφικὴ — Γλυπτικὴ. — Ἀρχιτεκτονικὴ).

Les questions esthétiques contem-
 poraines. Ὑπὸ R. de la Sizeranne.

«Κηφῆθρες» ὑπὸ Κ. Βάρναλη Νέος ποιητὴς
 μετὰ τὴν πρῶτην του συλλογὴν οὖρει πάντοτε εἰς
 τὸν δρόμον, ποῦ ἀνοίγει, τὴν δυσπιστίαν· ἀλλ' ἡ δυ-
 σπιστία αὐτὴ διανοίγεται εἰς εὐέλπιδ μὲλλον, διὰν ἔχει

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

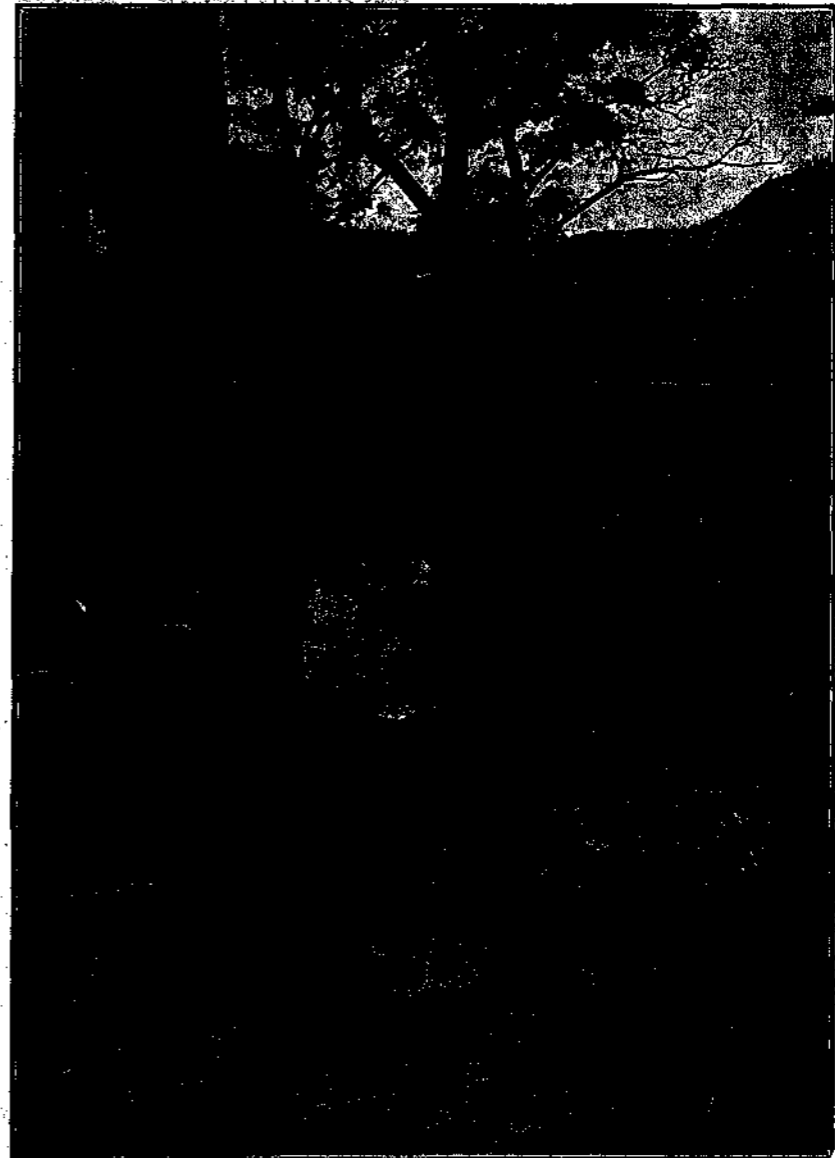
Συναδέλφω. — Μᾶς ἐρωτᾶτε πῶς δύναται νὰ μετα-
 φρασθῇ Ἑλληνιστὶ τὸ cliché. Εἶνε κῆπος δύσκολον νὰ
 σὰς ἀπαντήσωμεν. Ἀτυχῶς δὲν ἔχομεν ἀκόμη Ἀκαδη-
 μίαν, ἡ ὁποία νὰ συζητῇ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς ὁρθοτέτους
 τύπους. Ἐν τούτοις νομίζομεν διὲν δυνάμεθα νὰ κάμνω-
 μεν χρῆσιν τῆς λέξεως αὐτοτυπία ἀντὶ τῆς ξενικῆς cliché.

Ἐρωτῶντι. — Ἐμάθομεν καὶ ἡμεῖς διὲν μερικοὶ ἔξυ-
 πνοι στασιασταὶ κατὰ τῆς γλώσσης βιέπραξαν οὐλόγον·
 ἡ «Ἐθνικὴ γλώσσα». Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οὖς
 παραπέμπομεν εἰς τὴν «Σφύραν», τὴν σατυρικὴν ἐφημε-
 ρίδα, ἡ ὁποία θαυμασιῶς ἀνήγγειλε τὴν ἰδρυοιν.

Φιλοτέχνω. — Παρηγορηθῆτε δὲν εἰμεθα μόνον ἡμεῖς
 οἱ βανδαλικῶς ἀκρωτηριαζόμενοι ἀνδριάντας (δρα καὶ
 ἀνδριάντα Κοραῆ, οὗ τοὺς δακτύλους καὶ τὴν γραφίδα
 τετρακίς ἀντεκατέστησε ὁ κ. Βροῦτος) ἰσχάτως κακο-
 ποιοὶ ἠκρωτηρίασαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Λαφονταίνου ἐν
 Γαλλίᾳ.

Φιλτάτω. — Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ εἴπῃ καλλιτεχνικὴ ψυ-
 χῆ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἀντεκατέστησε καθη-
 γητὴς τινὰς τῆς Καλλ. σχολῆς τῆς Βιέννης· ἀλλ' οἱ μα-
 θηταὶ οἵτινες ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοὺς ἀπολυ-
 θέντας καθηγητὰς τῶν ἀντέστησαν καὶ δὲν ἔδεχθησαν
 τοὺς νέους, καίτοι τοὺς ἤθελον ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις οὕτω
 ἐπεχώρησε. Ἀπέναντι τῆς αλωνίας τέχνης εἶνε ἡ ἐρη-
 μερος δόξα τῶν ἐστεμμένων.

Συνδρομητῆ. — Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ὄντις,
 ὡς γνωστον, ἀσχολεῖται ἐπιτυχῶς εἰς τὴν εἰκαστικὴν
 καὶ ὁδογραφίαν, πολλὰκις ἐξέδουσαν ἔργα εἰς ἐκδόσεις
 ἐπιανεθέντα. Τὸ νεώτατον ἔργον του εἶνε ἐν Πορτογαλλι-
 κῶν τολεῖον καὶ ὁ «Μαῦρος» εἰς ἰθαγενῆς, μὲ πολεμικὴν
 ἡμιγυμνον περιβολήν. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐξετέθη εἰς τὴν
 ἐφετητὴν καλλ. ἐκδοσιν τῆς Λισσαβῶνος.

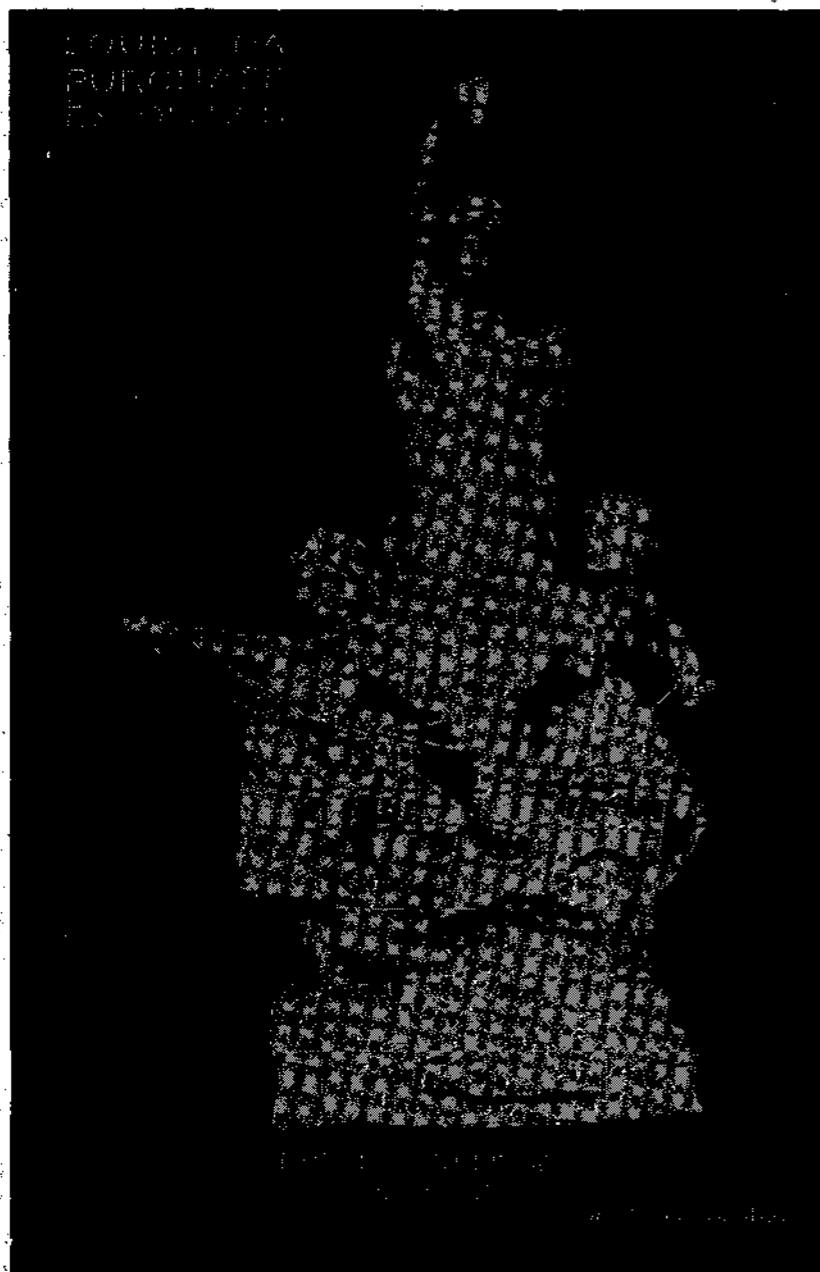

ΤΟΠΕΙΟΝ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

(Ἀντοναία I. Λαῖου)

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑφαντουργίας

Δὲν εἶδε τὸν Προκόπιον νὰ μετέχη τῆς στενωγίας του. Ἡ ἀτμοσφαῖρα φαίνεται καὶ εἰς ἐκείνον πνιγηρά, ὡς ἂν ἕνας βαρὺς μυστηριώδης πέπλος. Ἡ ἐκμυστήρευσις τοῦ Ἀνανία τοῦ ἔχει ἀφαιρέσει σχεδὸν τὴν ἀντίληψιν. Ἡξεύρει τί φοικῶδες πρᾶγμα εἶναι ὁ φόνος, διότι κατὰ σύμπτωσιν καὶ τὸν πατέρα του τὸν εἶχάν σκοτώσει εἰς τὸ χωριὸν καὶ ἀπὸ τότε ἐρῆμωσε τὸ σπήτι του ἀπὸ μικρὸς ἐπὶ τὰ μάτια του καὶ ἔφυγε.

— Ἀμὰ τὸν ἐσκοτώσα, ἐξηκολούθησε βραδέως ὁ Ἀνανίας, ἐπέταξα τὸ μαχαίρι ψηλὰ στὴ στέγη καὶ ἔφυγα σὰν τὸν Κάιν ἀπὸ τὸ χωριὸν. Ἐβγάλα τὴν φουστάνέλλα, ἔβαλα ἄλλα ρούχα καὶ ἐπῆγα

στὴν Ἀθήνα. Ἐβγήκαν ἀποσπάσματα γιὰ νὰ μὲ συλλάβουν, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα κάνει φτερά ἐνῶ αὐτοὶ ἐγύριζαν στὰ κατσαβράχα. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ἔφυγα γιὰ τὴν Πόλιν ὅπου ἔμεινα τριάντα χρόνια. Καὶ ἀφῶ βαρέθηκα τὰ ξένα καὶ τὴ δουλειά, ἦλθα μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ ἔγεινα καλόγερος. Ἀλλαξὰ πολὺ στὸ πρόσωπο καὶ δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὅμως ποῦ ἐμπήξα τὸ μαχαίρι στὸν ἄνδρα τῆς ἀγαπητικίας μου, αἰθάνθηκα τὸν πρῶτο πόνον στὴ καρδιά καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι πάντα ἄρρωστος. Ἐνα φάντασμα παντοῦ μὲ κυνηγᾷ. Δὲν φθάνει ποῦ τοῦ κατέστρεψα τὸ σπήτι, τὸν ἐσκοτώσα κιό-

λας τὴ στιγμή ποῦ τὸν ἀτίμαζα. Καὶ τώρα ζητῶ ἀπὸ σενα, πνευματικέ, συγχώρησι γιὰ τὸ ἁμάρτημά μου, γιὰτὶ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν ἔχω δύναμι νὰ τὴν ζητήσω.

Μία βεῆ αἴφνης ἰσχυροτάτη ἠκούσθη τοῦ ἀνίμου, ὁ ὁποῖος ὀρμητικὸς ὡς ἂν πνεῦμα ἐπιδιχέσεως ἐνηγαλλίζετο τῶς τοίχους ὡσεὶ νὰ διεμαρτίρῃτο, διὰ τὴν βεβήλωσιν τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει εἰς τὸν ἅγιον ἐκεῖνον τόπον ὁ γέρον ἁμαρτωλός.

— Τὸ ἔγκλημά σου εἶνε μεγάλο. Καὶ ἀφῶ εἶμαι πνευματικὸς, ἤθελα νὰ μάθω πῶς σ' ἔλεγαν στὸν κόσμον πρὶν γίνῃς καλόγερος...

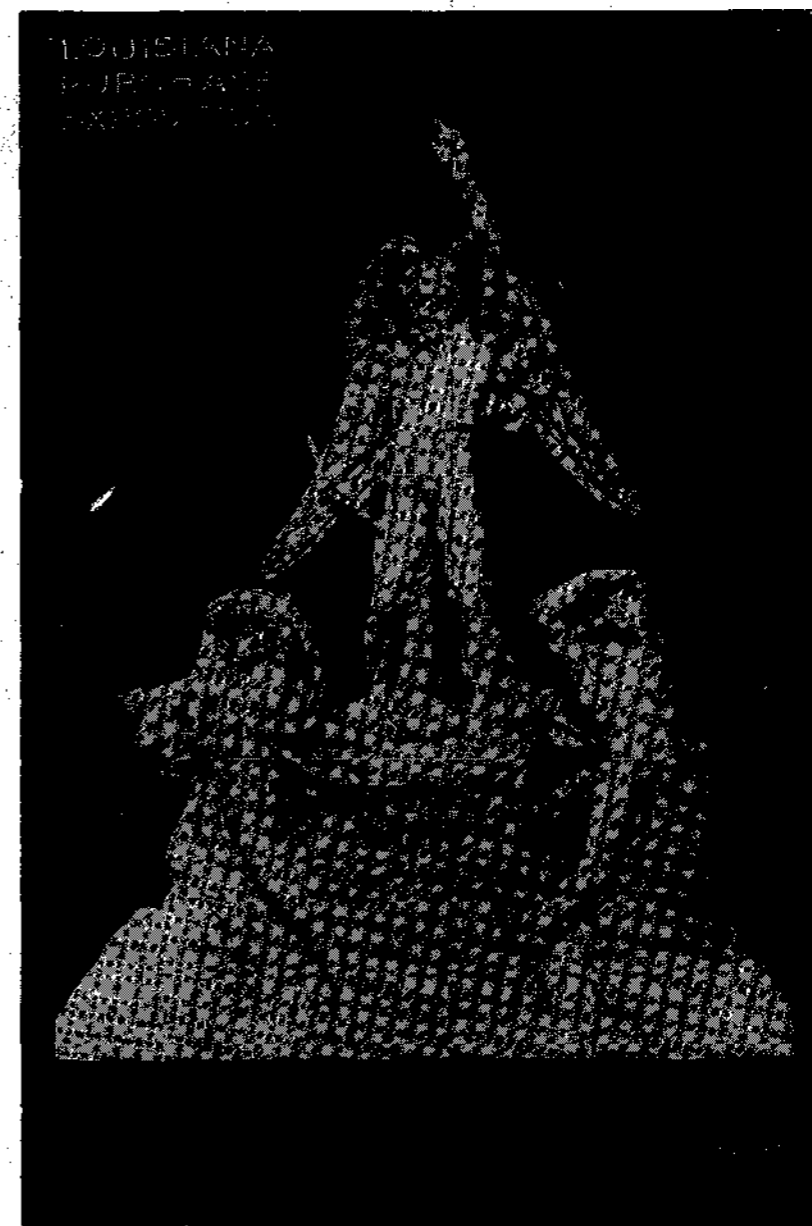
— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κι' αὐτό. Μὲ ἔλεγαν Δῆμος Χατζάρα...

Μία κραυγὴ διέσχισε τὸν αἶρα. Ὁ Ἀνανίας ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν αὐτὴ νὰ ἐρωτήσῃ κἄν τί ἔπαθε ὁ πνευματικὸς του. Τὸ αἷμα ἐπλημμύρισε τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς Προκόπιου. Μία ὀδύνη, μία κατάπληξις τοῦ ἐδέσμευσαν τὴν γλῶσσαν ἐσηκώθη βιαίως ἀπὸ τὸ σκαμνὶ του, ἀπεμακρίνθη καὶ ἐστόλωσε τὰ μάτια του εἰς τὸ εἰκόνισμα.

Ἐὰν δὲν ἦτο καὶ αὐτό, θὰ ἔπνιγε τὸν ἐτοιμοθάνατον.

— Σὺ λοιπὸν τὸν πατέρα μου, σὺ τὸν ἔχεις σκοτώσει; ἐφώνηξεν ὁ Προκόπιος πνιγόμενος ἀπὸ λυγμίδες. Καὶ εἶμαι ἐγὼ παιδί σου λοιπὸν...

Σιγὴ τραγικὴ ἠκολούθησε, ἐνῶ ἐξηκολούθει

Ἡ πτῆσις τοῦ Χρόνου

προσπαθῶ ν' ἀνακαλύψω τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς θνητοῦς, ἵνα τοὺς χαιρετήσω, καὶ φλογώδῃ φιλοτεχνήσω ἀγόρευμα εἰς τὴν ὑπεροχὴν εἰς ἃν ἀνήκονσι.

Καὶ ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως σταματῶ πρὸ τῆς ἁγίας φάτνης, τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου σπιλαίου, καὶ νομίζω ὅτι ὁμιλοῦσι μυστηριωδῶς τὰ πτωχὰ ἴχνη τῶν μεγάλων τῆς ἀναμνήσεων. Ἐκεῖθεν δὲ, παρακολουθῶν τὸ ἰδανικὸν ὄπερ ἐνεδαγκάσθη, προσπαθῶ νὰ μὴν ἀπολέσω τὴν τροχίαν ἢν ἀπεστάλη νὰ διατρέξῃ ἐν τῷ κόσμῳ.

Καὶ ἐντείνω τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φαντασίας τοῦ πνεύματος, καὶ τῆς διανοίας τὰς δυνάμεις πάσας, ἵνα γνωρίσω ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν μοὶ ἐμφανίζουσι τ' ἀπομνημονεύματα τῆς ἱστορίας, καὶ τῆς ἐκκλησίας αἱ ὀγκώδεις συμβολαί.

Ἐπόθουν ἐνὶ λόγῳ τὸν μοναδικὸν θνητὸν νὰ τὸν γνωρίσω καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του βίῳ.

Ἐπόθουν ν' ἀποθαυμάσω ἕνα τέλειον ἄνθρωπον, πῶς ἄρα γε οὗτος ἀντιλαμβάνεται τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, πῶς ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις καὶ ὑπὸ ποίους ὄρους καὶ συνθήκας ἀνταποκρίνεται εἰς ἕνα τύπον εἰς μίαν ἀρχήν, εἰς ἕνα ἠθικὸν νόμον, ἢ εἰς μίαν ἀνάγκην.

Πῶς δύναται νὰ νικῆ ἐν πάθος, νὰ ᾔναι ὑπέρτερος μιᾶς ὁρμῆς, νὰ ζῆ ἐν ταύτῳ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς ἀνθρώπινης φύσεως, ἥτις καὶ ἂν ἐμπνέται ὑπὸ μιᾶς ἁγίας ψυχῆς, δὲν δύναται ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕλην αἰθερίαν καὶ μοναδικήν.

Ἐπόθουν ν' ἀντικρύσω ἕνα ἐξαιρετὸν υἱὸν συνουμιλοῦντα μετὰ τῆς μητρὸς του, ἕνα πολίτην, τῆς πατρίδος ἐπιτελοῦντα τὰ κελεύσματα, πρὶν τολμᾶσθαι καὶ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀτέλειάν των, ἕνα μέγα φίλον συμπίσχοντα καὶ ἐπισκεπτόμενον τὸν οἶκον ἱεροῦ τινος δεσμοῦ, ἕνα ποιητὴν ἢ καλλιτέχνην, μὴ ἐκδιπλοῦντα τὴν ἰδιοφυΐαν του διὰ διθυράμβων ἢ κομψῶν φιλοτεχνημάτων, ἀλλὰ ρεμβάζοντα καὶ μειδιῶντα πρὸς τὸν ἐμφύχον καὶ ἀψυχον κόσμον, εὐγενῆ καὶ μειλίχιον, λεπτὸν καὶ μακρόθυμον, γενναϊόφρονα καὶ πρᾶον, γλυκύν καὶ εὐπρόσῃγορον, ἐγκρατῆ καὶ ἀκραίον.

Ἐπόθουν νὰ τὸν ἐδλεπον δειπνοῦντα καὶ κοι-

μώμενον, νὰ συλλάβω μίαν κοινὴν εἰκόνα ἐνὸς ἐξόχου καὶ ἀπαραμίλλου θνητοῦ, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ταύτας τοῦ βίου του λεπτομερείας, καὶ νὰ παρακολουθῶ τούτον εἰς τὴν μακρινὴν δασιν μελετώντα καὶ ὑπολογίζοντα, μόνον, ἐντελῶς μόνον, τὴν κατάκτησιν μιᾶς οἰκουμένης ὁλοκλήρου διὰ τοῦ πνεύματος, καὶ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς παγκοσμίου θριάμβου διὰ τῆς ἀρετῆς.

Νὰ κατανοήσω νύχουμν τὸ μεγαλεῖον μιᾶς σκέψεως του, καὶ νὰ ἐκπλάγῃ πρὸ ἐνὸς ὄνειρου του, τί ἄρα γε νὰ ἐφαντάζετο ἐρηγορῶν, καὶ

τί ὄραματα νὰ ἐδημιούργει, διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς ἀκαταβλήτου, καθεύδων.

Πῶς εἰργάζετο ὡς ἰδιώτης, πῶς διέμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, τὸν διακόσμον, τὴν ἐπίπλωσιν, καὶ τὸ ἐν συνῶλῳ ἐσωτερικὸν ν' ἀναπαρίστων ἐν πιστῇ εἰκόνι πόθεν ἐπιόριζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ πῶς ἀνεστρέφετο μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος.

Πῶς ἐκρίνε τὸ ταπεινὸν τῆς καταγωγῆς καὶ πῶς ἀντελαμβάνετο τῆς ἀξίας μιᾶς ἀναμνήσεως ἥτις τὸν συνέδεε μετὰ τὴν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ, τὴν ἐπεσκέψθη ἔκτοτε ἵνα χαιρετήσῃ ἐν αὐτῇ τὴν κοιτίδα τῆς βρεφικῆς ἀγωσύνης ἐνθουσιῶν πρὸ τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου σκηνώματος, ὄπερ ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ὑπερθεὶν αὐτοῦ ἀκίνητον τὸν ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐξ ἄρα γε ἐκ τῶν ἀγραυλοῦντων ἐκείνων ποιμένων γηραιά τις

προσωπικότης ἐξ ἐκείνων αἵτινες τὸν ἐφιλοξένησαν ποτε ἐν σπαργάνοις; Ἄνεξήτησε ἔκτοτε τινὰ τούτων ἵνα ἡ ἀνδρική του εὐλογία τιμηθῇ τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς του ἀπομνημόνευσμα, καὶ ἀνεγνώρισε ποτε εἰς πρεσβυτικὴν τινα ὀσιότητα τὸν ἀγαθὸν Συμεὼν ὅστις κρατῶν αὐτὸν πρὸ τῶν ἱερῶν τοῦ ναοῦ προσηφώνησε τὸ πρῶτον τὴν ἡγεμοῦσαν τότε ἐν τῇ τιμῇ τοῦ Λευίτου ἀγκάλῃ «δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ»;

Πῶς ἀνεπὸλει τῶν πρώτων ἡμερῶν του, ἄς ἐν τῷ μικρῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ τέκτονος κατεμέτρα καὶ ἐστάθμισεν ἐν παιδικῇ ἀφελείᾳ, καὶ πῶς διεμόρφου ἐν τῇ ἀντιλήψει του τὰς ἐντυπώσεις τῆς γαλνησιας ἐκείνης περιόδου τοῦ νηπιακοῦ καὶ νεανικοῦ βίου;

Καὶ πάντα ταῦτα, χωρὶς νὰ θεωρηθῶ βέβηλος ἢ συνταράσσων μίαν θείαν ἁρμονίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι ἐπιζητῶ πράγματα μὴ ὑπάρξαντα, ἢ λεπτομερείας ἀντιστρατευομένας πρὸς τὴν πίστιν, ἢ σκηνὰς ἀφαντάστους καὶ παρατόλμους.

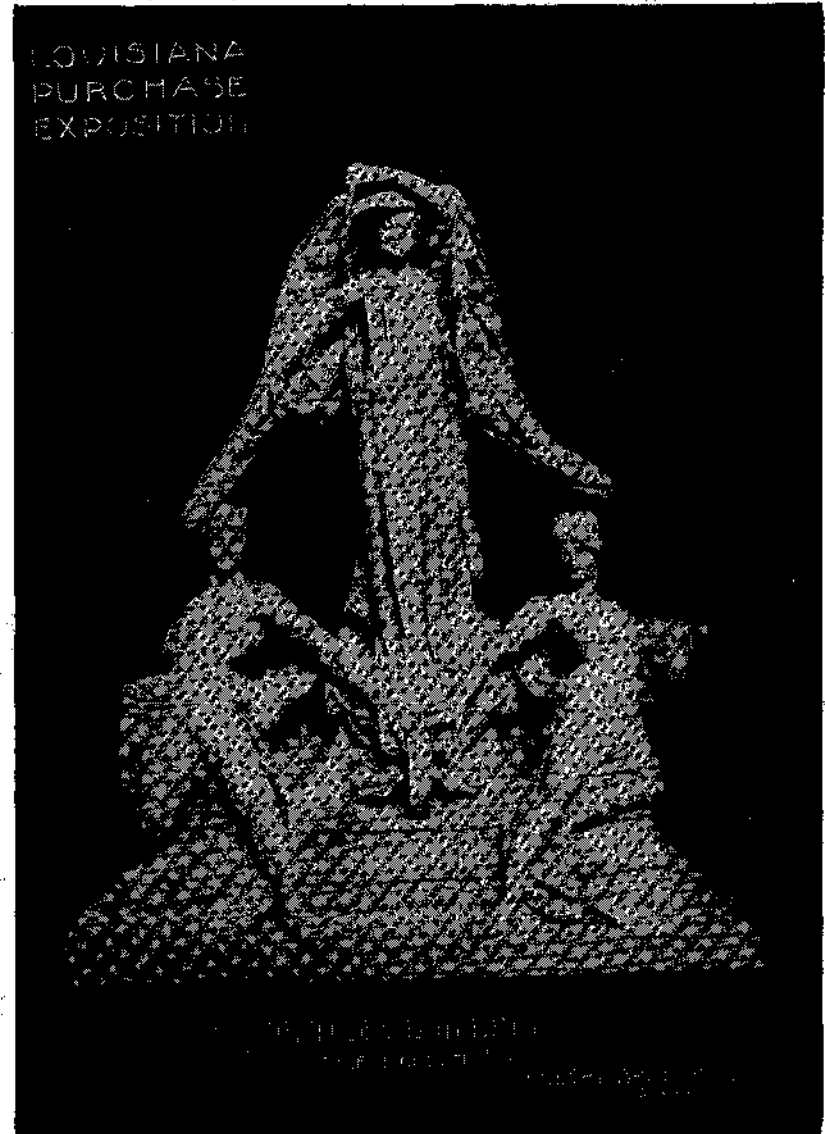
Ἡ πρωτοτυπία τῆς ἰδέας οὕτω δὲν ἐγκτεται εἰς τὴν δύναμιν τοῦ δημιουργεῖν μυθοπλαστίας, ἀλλ' εἰς τὸ ἐρευνᾶν τὸν βίον τοῦ μοναδικοῦ θνητοῦ, ὡς ἰδιώτου.

Μήτηρ του ἢ γῆ. Διατί τάχα νὰ ἀποξενοῦται ταύτης;

Τὸν προσεκύνουσα, βυθίζων τὰ βλέμματά μου εἰς τὸν πατέρα του οὐρανόν, ἀλλ' ἐπόθησα νὰ λατρεύσω τούτον, ἀνατρέχων διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς ἡ γῆ αὐτὴ τὸν ἐγγνώρισεν ὡς τέκνον τῆς.

ΑΛΚΥΩΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΓ. ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΥ

Τὸ νῆμα τῆς Ζωῆς

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Περὶ τὸ τέρμα αὐτοῦ ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀναμνησθεὶς τὸ τέλος χοροῦ μετρημῆσμένου, ὅτε ἀποβάλλονται αἱ προσώπιδες. Τότε βλέπει τις ὅποιοι πράγματι ἦσαν ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους εὐρίσκειτο εἰς συνάφειαν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ. Πράγματι οἱ χαρακτῆρες τότε ἔχουσιν ἀποκαλυφθῆ, αἱ πράξεις ἔχουσι ἀποδώσει τοὺς καρποὺς αὐτῶν, τὰ ἔργα ἔχουσι τύχει τῆς δικαίας ἐκτιμήσεως καὶ πᾶσαι αἱ φαντασμαγορίαι εἶναι διαλελυμένα. Διότι χρόνος ἀπρητεῖτο δι' ὅλα ταῦτα.

Σολερχάουερ

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε γέφυρα ὁδηγοῦσα ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἔρωτα.

Γκοσιέ

ΔΩΡΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΑΛΗΝΗ κι' έρημιά. Άγέρι στεριανό έξάρωνε τής θάλασ-
σας τήν επιφάνεια, και κύματα
μικρά τὸ ένα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλ-
λο ἐσπάζανε ἀπαλά 'στὸν ἄμ-
μο τῆς ἀκρογιαλίας

Τὸ φεγγάρι ἐσκόρπαιε τῆ χλω-
μῆ τοῦ λάμφι, ποῦ πέρα 'ς
τὸν ὀρίζοντα ἐφάνηκε ζάφω

μία κομψὴ ὀλόασπρη βαρκοῦλα, νὰ σχίζη τὰ ὀλό-
στρωτα νερά και νὰρχεται γοργά 'ς τῆ στεριά, ἴσα
κατ' ἐπάνω μου.

Σὲ λίγο ἡ βαρκοῦλα ἦταν δίπλα μου. Τὴν κῦττα-
ξα και φόβος, ἐκπληξί, ἀνατριχίλα και θαμπόμαρα με
κατέλαβαν.

Ἐκαμα νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ σηκωθῶ,
ποῦ ὁ ναύτης, διπλωμένος μ' ἕνα σάβανο λευ-ὸ, ἄφι-
σε τὰ κουτιά, ἐτίναξε τὸ κεφάλι, ἐτακτοποίησε τὴν
ἄφθονη και μαύρη κόρη του, και με ἕνα ἐλαφρὸ πῆ-
δημα ἐβγήκε ἀπὸ τῆ βάρκα και στάθηκε μπροστὰ μου.

Ἀφαίρεσε τὸ πέπλο ποῦ ἐκρυβε τὸ πρόσωπο, κι' ἡ
μορφὴ κόρης, ποῦ φώτισε τὸ φεγγάρι, μ' ἔκαμε νὰ
παγώσω και νὰ τρέμω.

Ἡ κόρη βλέποντας τὴν ταραχὴ μου και τὸν φόβο
μου ἐγέλασε λυπητερά, μ' ἔπιασε με τὰ χέρια τῆς
ποῦ ἦταν σὰν χιόνι κρύα, και με φωνὴ γλυκεῖά και
ταπεινὴ μοῦ εἶπε.

— Μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου, μὴν τρέμεις, ἀλλὰ κά-
θησε ἐδῶ σιμά μου ποῦ θὰ σοῦ πῶ κατὶ, ὅσο εἶνε νύ-
χτα και τὸ φεγγάρι μᾶς φωτίζει.

Ὁ φόβος μου αὐξήσε περισσότερο και σὰν τρελὸς
ἐφώναξα:

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἡ σκιά, εἶσαι τὸ φάντασμα τῆς
Κατίνας... ὦ! σ' ἐξορκίζω, φεύγα!...

— Γιατί νὰ φύγω; Πῶς δὲν πιστεύεις ἐσὺ εἰς τὰ
φαντάσματα; Δὲν πιστεύεις πῶς ἡ σκιάς μποροῦν νὰ
φεύγουν ἀπὸ τὰ μνήματά τους και νὰ σμίγουν με τοὺς
ζωντανούς;... Ἐλα, ἡσύχασε τώρα, ἀγάπη μου, διώξε
τοὺς φόβους σου, κάθησε σιμά μου, βύθισε τῆ ματιὰ
σου 'ς τὰ μάτια μου και ἴδές με καλά. Μ' ἐγνώρισες;
Ναί, εἶμαι ἡ Κατίνα σου, ἡ ἀγαπητὴ σου μιὰ φορὰ
Κατίνα, ποῦ δύο χρόνια εἶμαι 'ς τὸν τάφο λησμονη-
μένη. Με γνωρίζεις τώρα;

— Ναί, ποθητὴ μου, τῆς εἶπα, μαγεμένος ἀπὸ τῆ
γλυκεῖα φωνὴ τῆς κόρης, ποῦ ἕνα καιρὸ ἦταν ἡ μό-
νη μου ἐλπίδα· ναί, τῆς εἶπα, σὲ γνωρίζω, και πλημμυ-
ρισμένος ἀπὸ αἰσθήματα ἀγνὸ ἔκαμα νὰ τῆ φιλήσω. Ἀλλὰ
μ' ἐμπόδισε με τὸ κατάψυχρο χέρι τῆς και μοῦπε:

— Στάσου! δὲν ἔχεις πλεῖα κανένα δικαίωμα σ'

ἐμέ. Ἡ ζωὴ δὲν ταιριάζει νὰ φιλή τὸ θάνατο. Τὰ
φιλιὰ σου δίνε τὰ ὅπου μποροῦνε νὰ τὰ αἰσθάνωνται
και νὰ 'ς τὰ ἀνταποδίδουνε. Οἱ πεθαμένοι δὲν ἔχουνε
ἀνάγκη ἀπὸ φιλιὰ, και ἡ Κατίνα σου ποῦ μιλεῖ και
τὴν βλέπεις σιμά σου, δὲν κλεῖ μέσα τῆς καρδιά και
αἰσθήματα ὅπως τὴν γνωρίζεις. Νιάτα και κάλλη μου
τάφαγε τὸ χῶμα, και μονίχα ἡ ψυχὴ μου 'ς τὸν ἀφ-
θαρτο ἐκεῖ ψηλὰ κόσμο ποῦ πλανιέται, διετήρησε τὲς
περὶ γλυκιές ἀνάμνησες τῆς ζωῆς και παρακαλεῖ γιὰ
ὄσους ἀγαπημένους ἀφῆσε 'ς τὸν κόσμο. Χλωμαίξει
ἀγάπη μου τὸ φεγγάρι, ἡ ἀνατολή, κῦτταξε, ροδίσει,
και πρέπει νὰ μπῶ 'ς τὸ παντοτεινὸ μου σκοτάδι,
προτοῦ τὸ πρόσκαιρο σκορπίση ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μέ-
ρας... Ἐνα παράπονο ἤλθα νὰ σοῦ πῶ, ποῦ με θλί-
βει και ποῦ βραζίνει τὰ κόκκαλά μου 'ς τὸ μνήμα.

Σύντομα θὰ 'ς τὸ πῶ, γιατί περνᾷ ἡ ὥρα, ἡ νύ-
χτα φεύγει, και ζυπνᾷ ἡ ζωὴ... Ἄκουσε λοιπόν. Σὲ
ἀγαποῦσα παράφορα 'ς τὴν ἀγάπη σου ἔβλεπα τὸν
παράδεισο, τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας. Μέσα 'ς τῆ μα-
τιὰ σου ἐξάνοιγα ζωὴ χρυσή, ζωὴ ἀπύκταση. Στους
ὄρκους σου ἐστήριξα τὲς ἐλπίδες μου, και με τὰ φι-
λιὰ σου ἐλάβρινα χαρὰ και δύναμι... Θυμᾶσαι τοὺς
ὄρκους μας; Θυμᾶσαι ποῦ μ' ἐκόνταζες και ἔλλαζες
ὄφι; Θυμᾶσαι ποῦ σὲ κῦτταξα κι' ἔτρεμα; Θυμᾶσαι
τὰ ἀτέλειωτα, τὰ ὀλόφλογα φιλιὰ μας; Θυμᾶσαι τὴν
ἀχόρταγη δίψα τῆς ἀγάπης μας; Θυμᾶσαι μιὰ μέρα
ποῦ εἶδαμε ἀπὸ τὸ παρεῦθε νὰ διαβαῖνη μιὰ κηδεῖα,
πόσο τρυφερά ἀγκαλιαστήκαμε, και με τί δάκρυα,
με πόση εὐλικρίνεια και συγκίνηση, σὰν νὰ μᾶς πλά-
κωνε μαύρη προαισθησι, ὑποσχεθήκαμε πῶς ἂν ὁ ἕνας
μας πεθάνη, ὁ ἄλλος νὰ μείνη παντοτεινὰ πιστός 'ς
τοὺς ὄρκους του;... Πεθαινοντας, ἀγάπη μου, τὸ δυ-
μά σου ἦταν ἡ τελευταία μου λέξι, κι' ἡ ψυχὴ μου
ἐφυγε ἀπὸ μέσα μου χαρούμενη, πῶς θὰ με κλαῖς
παντοτεινὰ, πῶς αἰώνια θὰ με θυμᾶσαι. Ἀλλὰ λίγο
μ' ἔκλαψες, λίγο με θυμήθηκες. Τῆς ζωῆς τὰ θέλη-
τρα διώχνουν τῆ λύπη τοῦ θανάτου, και μπροστὰ 'ς
τὰ κάλλη κόρης ζωντανῆς σβένεται ἡ μνήμη τῆς πε-
θαμένης... Ἀγάπα λοιπόν!... Σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου
ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ νὰ γλυκοκουττάζης τὴν ἐκλεκτὴ σου,
ἀκούω τοὺς ὄρκους, τοὺς ἴδιους ὄρκους ποῦ ἔδινες σ'
ἐμέ, και τὸ παραπονο με πνίγει, κι' ἡ ἀστασία σου
μ' ἀνάγκασε νὰ βνῶ ἀπὸ τὸ μνήμα μου και νὰ λθῶ
νὰ σοῦ παραπονεθῶ, και νὰ σοῦ δώσω λίγα νεκρολού-
λουδα, ποῦ τάκοψα ἀπὸ τὸ χῶμα ποῦ με σκεπάζει,
νὰ στολίτη με αὐτὰ τὰ ζωντανά τῆς στήθης ἐκείνη ποῦ
σὲ θερμαίνει με τὰ φιλιὰ τῆς, ποῦ σὲ σκληρώνει με
τὰ κάλλη τῆς και ποῦ σ' ἔκαμε ἐπίσκοπο 'ς τὴν Κα-
τίνα σου... Πάρε τα, τὰ δίδω δῶρο 'ς τὴν ποθητὴ σου!

Μοῦ ἔδωσε λίγες ἄσπρες ἀνεμώνες και σκεπάζον-
τας με τὸ πέπλο τὸ πρόσωπό τῆς ἐπήδησε 'ς τῆ βάρ-
κα, ἐπῆρε 'ς τὰ χέρια τὰ κουτιά και σὲ λίγο τὰ
ἔχασα ὅλα.

Ἐξόπνησα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΒΟΥΡΗΣ

Θ. Πάλλη

Ἡ ἔξομολόγησις

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ἐπὶ δρόμο αὐτὸ τὸν ἔρημο και σκυθρωπὸ ποῦ πῆρα,
Δὲν κλαίω τῆς χαμένης μου ἀγάπης τὸν καῦμό,
Κι' ἡ γνώριμες ἐνθύμησες δὲν με πλανοῦν στὰ μῦρα
Τῶν μάγων χρόνων ποῦ ὄφταναν μοιραῖο χωρισμό.

Μοῦ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά χλωμὲς μελαγχολίες
Κι' ἀθέλητα ἀπ' τὰ χεῖλη μου τὸ στεναγμὸ σκορπῶ,
Μὰ δὲ με μέλει· στῆς σιγνῆς τοῦ βίου τρικυμίες
Τῆ θλίψι μου συνείθισα τῆ μαύρη ν' ἀγαπῶ.

Μακρὰ τοῦ χρόνον ἡ θάλασσα φουρτιονιασμένη βράζει
Και ἡ γαλήνη ἀνώφελα προσμένει ξαστεριά
Δὲν εἶδα ἀκόμη στῶν δασῶν τοὺς ἦσκιους νὰ χαράζη
Τῆς ἀμφιλύκης τῆς γλυκεῖας παρήγορη ἡ θωριά.

Γύρω μου ἀπλόνει ἡ μοναξιά τὰ ῥίγη τῆς και πέρα
Ἐπνοῦνε τ' ἀστραπόβροντα τῆ φρίκη κερανοῦ,
Μέσα σιτὴν ἀναστρη νυχιά, πτῆ μολυβένια ἡμέρα
Διαβαῖνω ἔχοντας τὸ φῶς ἀκοίμητο τοῦ νοῦ.

Στ' ἀγνώστον τὸ μυστήριο βυθίζομαι, στὰ σκότη
Μοῦ εἶπαν ὁ δρόμος κἀποιε δὲν ἔχει τελειωμό
Μὰ δὲ δειλιάζω προχωρῶ με τὴν ὁρμὴ τῆ πρώτη
Νὰ φθάσω κἀποιον Ἰδανικοῦ τὸν ἀχραντο βωμό.

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Οι καλλιτέχναι πολλάκις υποχρεούνται να δαπανούν χρήματα και να καταβάλουν μεγάλους κόπους προς εκτέλεσιν ενός έργου των. Φαντασθήτε πόσον δύσκολον είναι να ζωγραφίστη κανείς εν πλοίον καιόμενον, χωρίς ποτέ να ἴδῃ παρόμοιον πρᾶγμα. Τοῦτο συνέβη ποτὲ εἰς ἕνα ζωγράφον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κόμης Ἄλλέξιος Ὁρλώφ παρήγγειλε νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ τέσσαρας εἰκόνας ναυμαχίας μεταξύ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας. Μὲ τὰς εἰκόνας ταύτας ὁ Ὁρλώφ ἤθελε νὰ ἀπαθανάτισῃ τὰς νίκας τῶν πλοίων, τῶν ὁποίων ἦτο διοικητής.

Ἐπειδὴ ὁ καλλιτέχνης οὐδέποτε εἶχεν ἴδει πλοῖον καιόμενον, ἐφοβήθη μήπως δὲν ἐπιτύχη. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν κόμητα τὴν δυσκολίαν, ἣν συνάντα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ έργου. Πλὴν ὁ κόμης, χωρίς νὰ ταραχθῆ, διέταξε νὰ πυρπολήσουν πάραυτα μίαν κανονιοφόρον, ἵνα πάσῃ ἀμέσως ὁ ζωγράφος τὰ σκίτσα του.

Ὁ Μεσσογιεὺς ἦτο ὁ εὐσυνειδητότερος ζωγράφος καὶ οὔτε χρημάτων, οὔτε κόπων ἐφείδετο ὅπως ἐπιτύχη τὰς εἰκόνας του, χωρίς νὰ φανῆ καμμία ἄλλειψις εἰς αὐτάς.

Ὅταν ἐζωγράφιζε τὸν «Ναπολέοντα τοῦ 1814» ἐχρειάζετο ἕνα χιονοσκεπῆ δρόμον. Ἐπὶ μεγάλου σανιδίνου ἐπιπέδου ἐχάραξε διὰ πηλοῦ τὴν σκηνήν, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει νὰ ζωγραφίσῃ. Τὰ πατήματα τῶν ἵππων εἶχον ἀποτυπωθεῖ μετὰ προσοχῆς, καὶ ὅλον τὸ μέρος ἐκαλύφθη μὲ ὕλας ὅπως ἀποδοθῆ ἡ ἰδέα τῆς χιόνος. Ὁ Βερεστχάζων, ὅταν τὸν ἐπεσκέψθη καὶ εἶδε τὰς προετοιμασίας ἐκείνας, ἐγέλασε καὶ τοῦ εἶπε: «Διατί δὲν πηγαίνετε εἰς τὴν Ρωσσίαν νὰ ζωγραφίσητε ἐκ φύσεως; Ἐκεῖ εἶνε χιὼν καὶ πατήματα ἵππων ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἐσχεδιάσατε ἐδῶ».

Ὁ αὐτὸς Μεσσογιεὺς, θέλων ποτὲ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν μάχην, ἐνοικίασε διαφόρους ἀγροῦς καὶ ἐσχημάτισεν ὀλόκληρον ἱππικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον διέτρεξε τούτους, ἵνα ἴδῃ ἀκριβῶς πῶς τὰ σιτηρὰ ἐπιπτον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων.

Τὸ πρότυπον διὰ τὸν καλλιτέχνην εἶνε ὁ,τι ἢ πνοὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὰ χρήματα, ὅτι ἢ τροφή, ὁ χρόνος, ὅτι ὁ θάνατος.

ΔΙΚ.

ΑΠΟ ΤΑ "POSTUMA",

«O fiorellin di siepe all'ombra nato»
«L. Stecchetti»

Λουλοῦδι τῆς φράχτης, στὸν ἴσκιο γεννημένο,
χωρὶς ὄρουσά, λουλοῦδι ἀγνώριστο, φτωχό,
καὶ σὺ σὺν τὴν ἀγάπῃ μου εἶσαι δυστυχισμένο,
καὶ σὺ, σὺν τὴν ἀγάπῃ μου, ἀγνώριστο, κρυφό.

Χωρὶς νὰ ἴδῃς τὸν ἥλιο θὰ μαραθῆς κλεισμένο
μέσα σ' αὐτὰ τ' ἀγκάθια, λουλοῦδι μου φτωχό,

καθώς, χωρὶς ἐλπίδα, ὡσὺν κ' εἰς πεθαίνει
ἀγνώριστη ἡ ἀγάπη μου—ἀγάπη μου καύμενη!

Μετέφρασε ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

* ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ *

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μὴ προσμένῃς πλέον τραγούδια
Γιὰ τὰ μαῦρά σου μαλλιά,
'Ἄπ' τὴν φλόγα μου τὴν πρώτη
Δὲν μ' ἀπόμεινε σταλιά!

Κάποια μάγια μούχουν πάρει
Τοῦ καῦμοῦ τῆ θεῖα πνοή,
Κι' εἶμαι ἀπ' ὄλα ξένος τώρα
Κι' εἶμαι χόρια ἀπ' τὴ ζωή.

Καὶ θωρῶ μὲ δίχως πόνο
Καὶ θωρῶ χωρὶς μιλιὰ
Τὰ δεινρόφυλλα νὰ πέφτουν
Καὶ νὰ φεύγουν τὰ πουλιά...

ΘΡΑΣ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΑΔΥΝΗ ΩΡΑ

(Lenaus)

Ὁ δάσος κούβει σιγαλὰ καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια
Γερὸ κλαδί γυρεύουνε τὴ νύχτα νὰ περάσουν
Κ' αἶθρο νὰ πετάξουνε, γοργόφτερα νὰ φτάσουν
Σὲ μέρη ξένα, μακρινά, μὲ νέα τραγούδια.

Τὸ λειβαδάκι εἶνε βουβό· τὰ ζωντανὰ χορεύα
Περὶ λίγο τὰ κουνούνια τους καὶ περὶ σιγὰ χτυποῦνε
Καὶ τὸ φαγὶ κνιτάζουνε καὶ τὸ περιφρονοῦνε
Καὶ τὰ βλαστάρια ποῦ καὶ ποῦ μασσοῦνε τὰ θεσοῦτα.

Ὁ νακομοίσης ὁ βοσκὸς τὰ μάτια του καρφώνει
Στοῦ ἥλιου τὸ βασίλειμα· μὲ σκέψι βλέπει πέρα,
'Αφίνει κάτω τὸ ραβδί καὶ τὴ γλυκερὰ φλογέρα
Καὶ σὲ μὴ δέησι κρυφὴ τὰ χέρια του σταυρώνει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

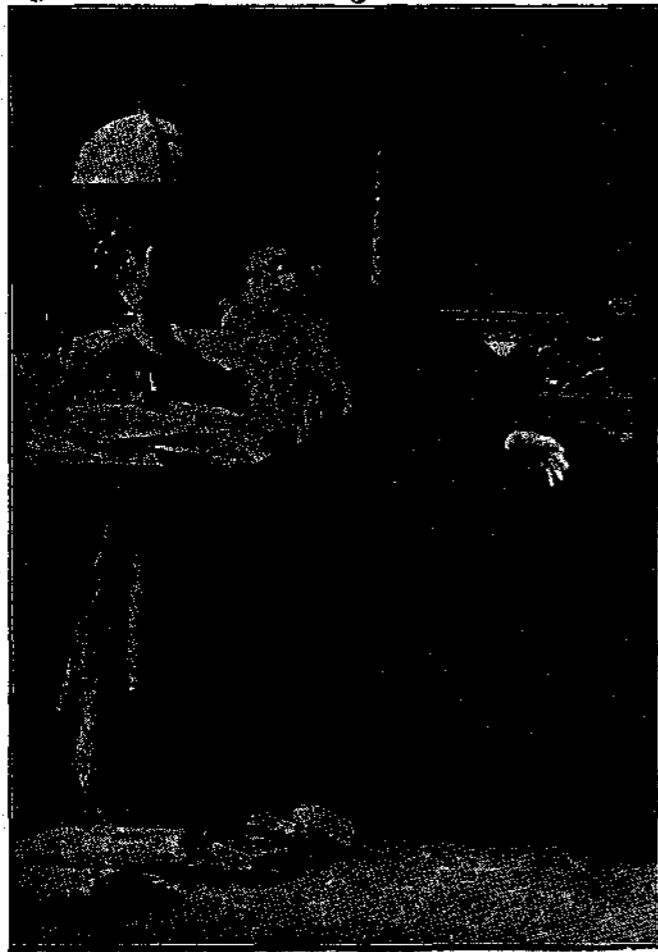

598

† Ν Βάκου

Βασιλικόν Θέατρον

Ο κ. Φύρστ ως Φάουστ

σωςι και συνθλάσωσιν υπό την πίεσιν αυτών πᾶν τάλαντον, πᾶσαν φυσικὴν δύναμιν παντός, ὅστις ἀπὸ στενοῦ καὶ περιορισμένου ὁρίζοντος εἰσπίπτει ἀποτόμως εἰς τὸν κυκεώνα ἐκεῖνον τῆς κραιπάλης καὶ ἀκολασίας καὶ δὴ ὅταν ἄλλοτε ἀπ' αὐτοῦ πᾶσα ἐπιμέλεια.

Τούτου δὲ ἀπόδειξις τρανωτάτη πρόκειται ἡ παισιασθεῖσα ἐργασία ὑπὸ τῶν τελειοφίτων τούτων τῶν ἀνωτέρων ἐν Ἑυρώπῃ Σχολῶν, οἵτινες οὐ μόνον οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐπεδείξαντο, ἀλλὰ τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι καὶ τὸ ἐφόδιον τῆς Τέχνης, ὅπερ παρὰ τοῦ Λύτρα ἀπήλαυσαν, καὶ τοῦτοῦπέστη παρ' αὐτοῖς μείωσιν.

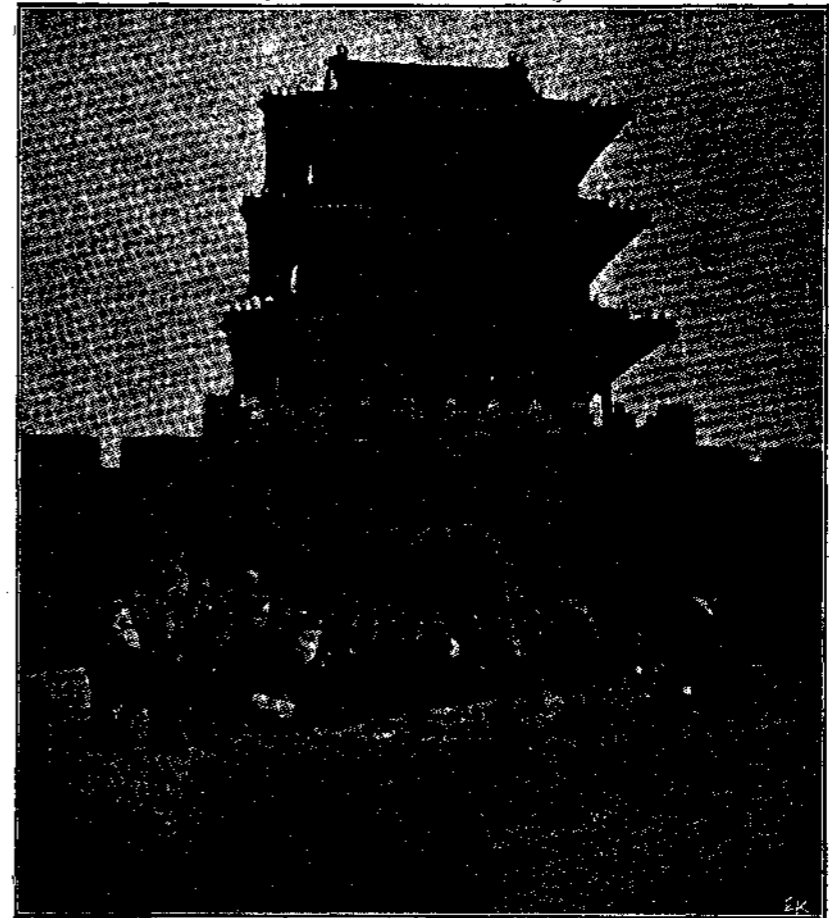
Ἄλλὰ δὲν ἄλλοτε μόνον ἢ ἐπὶ τῶν πεμπομένων τροφίμων ἐποπτεία, ἀλλ' ἄλλοτε δυστυχῶς καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις ἐκ μέρους τῶν δυναμένων νὰ ἐπιδώσωσι θάρρος καὶ ἀπὸ τῆς Σχολῆς τοῦ Μετσοβείου. Ἡ οὕτως ριφθεῖσα εἰς τὴν τύχην τῆς καλλιτεχνίας ἐν Ἑλλάδι οὐ μόνον στάδιον προαγωγῆς δὲν θά εὕρη ποτέ, ἀλλὰ φοβῶμαι πολὺ μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ γνωρίζωμεν καὶ τὴν τῶν χρωμάτων ἀνάμειξιν. Τὰς ἐν Ἑυρώπῃ Σχολὰς ἐπισκέπτονται συχνὰ οἱ Βασιλεῖς, οἱ Πρίγκηπες, οἱ ἐν τέλει, ἐνθαρρύνοντες τοὺς ἐργαζομένους· ἐκεῖ σπουδαστὰς καὶ ἀναπτρῶντες τὰς ἐλπίδας τῶν. Οἱ ἐν Ἀθήναις ὅμως ἐν τῷ Μετσοβείῳ σπουδάζοντες ἐκτὸς τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν ἀμφιβάλλω ἐὰν βλέπωσι ποτε καὶ τρίτον τινὰ ἀνθρώπον. Τοῦτο ἀντελήφθη δυστυχῶς ὁ ἴδιος καθ' ὅτι καὶ τοι ἐπαιεῖσθαι ὀλόκληρον ἐσπούδασα ἐν τῷ Μετσοβείῳ, δὲν κατώρῳσα νὰ γνωρίσω ἐξ ὄψεως τοῦλάχιστον καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτὸν τῆς Σχολῆς.

II. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Περαιῶ τὰς ἐντυπώσεις μου διὰ γενικοῦ συμπεράσματος, τὸ ὅποιον δὲν θέλει εἶσθαι καὶ ἐπιζήμιον διὰ πάντα καλλιτέχνην, ἐφιέμενον ἀνωτέρων σπουδῶν ἐν Ἑυρώπῃ.

Αἱ ἐν Λονδίῳ Σχολαὶ τυγχάνουσιν ἄρτιας κατάρτισεως, δυνάμεναι πολλὰ νὰ ὠρλήσωσι τοὺς ἐν αὐταῖς σπουδαστὰς, ἀλλὰ προσεῖται δυστυχῶς μόνον εἰς πλήρες βαλάντιον, καθ' ὅτι ὁ ἐκεῖ βίος εἶναι λίαν δαπανηρὸς. Αἱ ἐν Παρισίαις εἶναι ὑπὸ ἐπιψιν σπουδῶν ἐπίσης ἀρισται, ἀλλ' οἱ Παριῖοι περικλείουσι τοσαύτας διὰ τὴν νεότητα ἀπολαύσεις, ὥστε σχεδὸν ὑπερνικτῶσιν αὐτοὶ τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὰς σπουδὰς προθυμίαν καὶ παρασύρουσιν εἰς ἄλλους πόθους καὶ ἄλλας ἐπασχολήσεις.

Ἡ μόνη πόλις διὰ τελείαν κατάρτισιν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, καλλιτεχνικὴν, οικονομικὴν, ἡρέμου καὶ ἡσύχου βίου, εἶναι τὸ Μονάχον. Ἐνταῦθα ὅμως ἐκ τῶν ἄν οὐκ ἄνευ προστίθεται ὁ ὅρος τῆς ἐντελέους γνώσεως τῆς Γερμανικῆς γλώσσης. Ὁ γνωρίζων τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου ἐν Μονάχῳ καλλιτέχνης δύναται νὰ εὕρη τὸ πᾶν, ὅπερ συντελεῖ διὰ προαγωγὴν καὶ ἀνάδειξιν. Τοῦτο δὲ διότι τὰ σπουδαιότερα μαθήματα τῆς Τέχνης, οἷον Ἱστορία τῆς Τέχνης, Χημεία τῶν χρωμάτων, Προοπτικὴ καὶ σύνθεσις, τὰ ἄρτιας ὁ δασκόμενα ἐν Μονάχῳ, ἀπαιτεῖσιν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς γλώσσης ἐν ἣ διδάσκονται. Οἱ ἐν Μονάχῳ φοιτῶντες Ἕλληνες σπουδασταὶ παρακολουθοῦντες μόνον τὸ τεχνικὸν μέρος, ἀδυνατοῦσιν ἕνεκεν τῆς ἀγνοίας τῆς γλώσσης νὰ

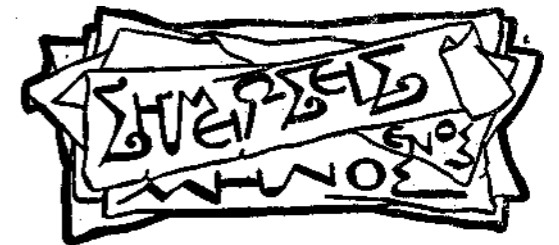
Τάφοι Κινέζων βασιλέων εἰς τὸ Μοῦνδεν

παρακολουθήσωσι τὰ ἄνω μαθήματα καὶ ὡς ἐκ τούτου ζημιοῦνται μεγάλως.

Ὅχι ἤττον ὅμως δι' ἀπόφοιτον ἀνωτέρας Ἑυρωπαϊκῆς Σχολῆς καλὸν θεωρεῖται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ διασήμου Ἀγγλοῦ καλλιτέχνου Μπράμπλεϋ καὶ ἡ ἐπὶ τόπου ἐπίσκεψις τῶν Σχολῶν καὶ Πινακοθηκῶν Λονδίνου, Μονάχου, Φλωρεντίας καὶ Παρισίων. Πρὸ τοῦ ἐγκαταλείψω τὴν πόλιν τοῦ Μονάχου ἔσχον τὴν τύχην νὰ εἶδω καὶ τὴν κηδεῖαν τοῦ περιωνύμου ζωγράφου Λεμπάχ. Ὅσον καὶ ἐὰν προσεπάθουν νὰ περιγράψω τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς κενθίμου ἐκείνης τελετῆς, δὲν θά ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἀναπαραστήσω αὐτήν, οἷαν ἀληθῶς τὴν εἶδον. Ἐκεῖ ἐφάνη ἡ ἐκτίμησις ἢ ἀπονέμουσιν οἱ Ἑυρωπαῖοι εἰς τὴν καλλιτεχνίαν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀπλοῦς λαὸς ἐθρήνηει τὴν ἀπώλειαν ἢν ὑπέστη ἡ Γερμανία ἀπολέσασα τὸν ἔχοντα τὰ σκῆπτρα τῆς προσωπογραφίας ἀνά χεῖρας. Καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ ἦσαν ὁ ἀφθίτος τῆς δόξης στέφανος καὶ ἡ ἐναργῆς ἐνδειξις τῆς ἀξίας τοῦ Καλλιτέχνου.

Ἐν Σμύρῃ

X. ΣΥΡΡΑΚΟΣ

Ἐταιρεία τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Πι τέλος ! Ἦτο καιρὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀφοσιωθέντες εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν τοῦ Καλοῦ, εἴτε διὰ τῆς γραφίδος, εἴτε διὰ τοῦ χρωστῆρος, νὰ ἀποκτήσουν τὴν λέσχην τῶν. ἐν ἐντευκτῆριον εἰς ὃ νὰ συγκεντροῦνται, νὰ ἐπικοινωνῶσι, νὰ γνωρισθῶσιν μεταξύ τῶν πλείστοι ἐξ αὐτῶν,

νὰ συναδελφωθῶσι. Καίτοι ὁ τόπος μας εἶνε μικρὸς, ἐν τούτοις οἱ συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνηαι ζῶμεν ὥσει νὰ μᾶς ἐχώριζαν Συρικὰ τείχη. Εὐτυχῶς ἡ πρωτοβουλία ὑπῆρξεν σθεναρὰ καὶ ὁ θεμέλιος λίθος ἐτέθη.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν ἐκπύρει δια τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς ἡ «Πινακοθήκη» τὰς τιμὰς τῶν ἐκδόσεων τῆς.

Ἡ ἔκπτωσις ἰσχύει ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου 1904 μέχρι 1ης Φεβρουαρίου 1905.

Τὰ ὠραιότερα δῶρα, αἱ εὐγενέστεραι ἀναμνήσεις εἶνε

αἱ καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες καὶ τὰ κοινὰ βιβλία.

EIKONEΣ: Τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο, Γύζη. — Τὸ Πάσχα ἐν Ἑλλάδι, Ἀριστέως. — Ἡ Μικρὰ Ἑστία, Perrault. — Ἡ αἰώρα, Vigor.

BIBLIA: Διηγῆματα. — Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς. — Χρυσάνθεμα — Σάτυροι — Φωτοσκιάσεις. Ἔργα εἰκονογραφημένα Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Δύο Πόντοι, Corpée — Τὸ Μανσῶλειον Λάσκορη-Δημητρακοπούλου.

Αἱ εἰκόνες 50 λεπτὰ ἑκάστη. — Τὰ βιβλία 1 δραχμὴ ἕκαστον.

Διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη προστίθενται 20 λεπτὰ δι' ἕκαστον βιβλίον.

Ἀπευθυντέον μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης».

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας συγχρόνως ὅλας τὰς ἀνωτέρω ἐκδόσεις εἰκόνων καὶ βιβλίων

ΔΡΑΧΜΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΠΤΑ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ

Ἐπιμελεῖς Ν. ΠΥΛΑΞΗ

Τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον ἐκδίδεται εἰς μέγαν τόμον ἐκ 1000 διστηλῶν σελίδων Ὁδηγὸς διὰ τὰ ἔτη 1905 — 1906 περιέχων Οἰκονομικά, Δημόσια ἔργα, Διοικήσιν, Ἐμπόριον, Βιομηχανίαν, Ναυτιλίαν, Γεωργίαν, Κτηνοτροφίαν, Μεταλλουργίαν, Τοπογραφίαν, Συγκοινωνίαν, Ἀρχαιολογίαν Γράμματα, Τέχνας

Τὰ θέματα ταῦτα θὰ γραφῶσιν ὑπὸ εἰδικῶν συντακτῶν.

Θὰ περιλάβῃ ἴδιον τμήμα Κρήτης, Σάμου, Κύπρου.

Θὰ ἐκδίδεται κατὰ διετίαν.

Θὰ τιμᾶται δεδεμένος δρ. 15.

Διεύθυνσις «Ὁδηγοῦ». — Ὁδὸς Σταδίου 40.

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΜΗΝΥΤΩΡ,

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής: Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ Ἴατρος

Γραφεῖα ὁδὸς Πιπῶν 44.

Ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ πάντα ἐπιστήμονα.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟΥ Α' Β' ΚΑΙ Γ' ΕΤΟΥΣ

ἐδρῖσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ χρυσόδοτοι δρ. 15. οἱ ἀπλόδοτοι δρ. 12. τῶν ταχυδρομικῶν πληρωομένων ὑφ' ἡμῶν.

Διὰ τὸ ἔξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

Ζητεῖτε συνδρομητικὰς μας ἀγοράσῃ τὸ α' φύλλον τῆς Πινακοθήκης (Μαρτίου 1901), ἀντὶ δρ. δύο. Ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσὸν ἀποδοτέα εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρα δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/0	κατ' ἔτ.	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2	»	»	0/0	»	»	»	1	ἔτους
2	1/2	»	0/0	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	0/0	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0/0	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

"ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,"

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΣΦΩΡΗΣΙΣ

Ὄργανον τῆς ὁμωνύμου Ἑταιρίας

Ἐν τῷ "Ἑλληνισμῷ" ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων συγκεκριμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ὅπαντα τὰ ἔθνη καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον ἔθνος.

Γραφεῖα ὁδὸς Σοφοκλέους 12. — Συνδρομὴ ἑτησίαι φρ. 8

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Ζητεῖτε εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τὰ Καρτ Ποστάλ τῆς «Πινακοθήκης» 20 εἰδῶν, μὲ ἔργα διασήμων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν. 10 λεπτὰ ἕκαστον.

